

съ южно-славянските еретици. Въ други южно-славянски земи, въ Босна и въ Далмация, богомилството пустило такива ярки коръне, щото на неговата страна сж биле семействата на баиовете и на кралйовете, даже и висшето духовейство.

Успѣхътъ на богомилството са обяснява най-лесно съ оние негови качества, които ние можеме да откриемъ въ враждебните възгласи на неговите обличители. Отъ една страна, по думите на самите обличители, богомилите сж биле благочестиви, отричале сж са отъ вжнкашните суети и отъ роскошествата, отличале сж са даже и съ суровъ аскетизмъ (умжртвление на тѣлото). Обличителите, разбира са, видатъ въ това лжжовно смирение и преструвка, но не трѣба никакво сжмнение, че аскетизмътъ у богомилите е происходилъ отъ сжвсѣмъ искрено фанатическо увлѣчение. Подобни нѣща на сѣкадѣ и въ сичките времена производатъ своето дѣйствиe на простиятъ народъ. Отъ друга страна, въ самото учение на богомилите сж сжществовале множество подробности, които за простите смжртни сж биле твжрде привлѣкателни. Така напримѣръ, тие обясняле на желающиятъ множество религиозни тайни за сжтворението на свѣтътъ, за спасението на душата, за бжджщите сждби, — се такива нѣща, за обяснението на които не сж са завзѣмале православните учители, които сж са боѣле да праватъ самоволни тжлкования, — но които сѣкога до най-високата степенъ сж занимателни за народната фантазия, която непрѣменно желае да намѣри за себѣ си осѣзателно разрѣшение. Въ общественните отношения богомилите не сж признавале господствуещата е-